

என்று ஓர் இடத்தில் குறிப்பிடும் ஆசிரியர் சாப்பிடமாட்டான் என்பதற்குப் பதிலாக தின்னமாட்டான் என்ற வார்த்தையை பிரயோகிக்கின்றார். புலம் பெயர்ந்த நாட்களில் பட்டிப் பொங்கலுக்குரிய தவே இல்லாததால், தபைப் பொங்கலை மட்டும் தமிழர்கள் சிறப்பாகக் கொண்டாடுகிறார்கள். ஈழத்துக் கவிஞர் சுவாமி விபுலானந்த அடிகளார் இறவைனுக்குப் பக்தனிடம் இருந்து என்ன தவே என்பதை அழகாகக் குறிப்பிடுகின்றார். இதோ அந்த வரிகளைப் பாருங்கள் :

வள்ளை நிற மல்லிகையோ வறேறெந்த மாமலரோ
வள்ளல் அடியிணைக்கு வாய்த்த மலரெடுவோ
வள்ளை நிறப் பிவூமல்ல வறேறெந்த மலரூமல்ல
உள்ளக் கமலமடி உத்தமனார் வணைடுவது.

மாடா யாருக்கச் சொந்தம் என்ற பிரச்சனை வந்தபோது அங்கே வாக்குவாதம் ஏற்படக்கின்றது. நல்லு சிந்தினா அள்ளலாம், சொல்லுச்சிந்தினா அள்ள முடியுமா? என்று அருமையான வார்த்தைப் பிரயோகம் செய்யும் ஆசிரியர் அனாவசியமாய் விழுந்த ஒருவார்த்தை மண்ணெண்ணெயில் விழுந்த தீக்குச்சியாய் பட்டென்று பற்றிக் கொண்டது என்று குறிப்பிடக்கின்றார்.

எதிரி தாக்கவந்தபோது ஊரே ஒன்றுபட்டு எதிர்க்க, ஊரே ஒண்ணுகூடி இன்னகைக்கி மாணம் காப்பாத்திடாக்களப்பா! இந்த மனுசங்க மறக்க முடியுமா? இந்த மண்ணதை தான் மறக்க முடியுமா? என்று கதாபாத்திரத்தின் மூலம் ஒன்றுபட்டால் உண்டுவாழ்வு என்பதையும், ஒவ்வொரு சொல்லும் சொல்லப் படும் போது, அனாவசியமான வார்த்தையாடல்களை விட்டு ஊரூலகம் நம்பக்கூடியதாகச் சொல்லவணைடும் என்பதையும், மறமைகமாய் ஆசிரியர் ஒவ்வொரு தமிழனுக்கும் எடுத்துச் சொல்கின்றார்.

இலங்கையில் வலிகளாக்கக்கூட காலிரூப்பதால், அங்கே அடிக் கடி நடக்கும் மாட்டுச்சண்டைக்குப் பதிலாக இங்கே வலிச்சண்டை ஏற்படும். வலிச்சண்டை என்பது சாதாரணமாக வலிக் குக்கதியால் போடும் போது அல்லது வலி அடக்கைக்கும் போது ஒற்றுமை இல்லாத, அடுத்தடுத்து இருக்கும் சில வீடுகளுக்கிடையே நடப்பது வழக்கம். வறேடுபல காரணங்கள் இருந்தாலும் இந்த வலியைச் சாக் காக வதைத்துத் தான் பொதுவாக பிரச்சனையே ஆரம்பமாகும். வாய்ச்சண்டையில் ஆரம்பித்து வெட்டுக்கொத்தில் முடிந்த கதைகள் இங்கே உண்டு. இன்று தமிழ் ஈழத்தில் இப்படியான சில லறதை தனமான சண்டைகள் எல்லாம் அருகிப்போய் விட்டன. ஆட்டகை காணவில்லை, மாட்டகை காணவில்லை என்று முறைப்பாடு செய்பவர்களைப் பார்த்திருக்கிறேன், ஆனால் சமீபத்தில் ஊரூக்குப் போய் வந்த நண்பர் சொன்னார் தங்கள் வீட்டுக் கொல்லப்பக்கத்தில் இருந்த கிணற்றையே காணவில்லை என்று! கிணற்றையே கொள்ளையடிக் கும் திரூட்டுவலிகளும் அங்கே இருக்கின்றன என்பது அப்போதுதான் எனக்குப் புரிந்தது!

ஈழத் தமிழன் தானுண்டு தன்பாடுண்டு என்று பலதலமைறையாய் அமையியாய் வாழ்ந்து வந்த சொந்தமண்ணே அவனுக்குச் சொந்தம் இல்லா என்று, பரீனவாதிகளால் ஒதுக்கித் தள்ளப்பட்டபோது வலியைப் பற்றி நினகைக் கவோ, அதற்காகச் சண்டைபோடவோ யாருக்கு நரேம் வரூம். வலியும் வணைடாம், போலி வார்த்தையும் வணைடாம், மண்ணதை தக்கவதை தாலே போதும் என்ற நிலையில் தான் தமிழன் இன்று வாழ்ந்து வருகின்றான்.

Written by குரூ அரவிந்தன் -

Monday, 03 August 2020 21:12 - Last Updated Monday, 03 August 2020 21:14

கூட்டக் கூட்ட இனியும் கும்பியமுடியாது என்ற நிலைக்கு, ஆக்கிரமிப்புப் பிரதேசத்தில் உள்ள தமிழ் மக்கள் வந்து விட்டார்கள். பலஸ்தீனத்தில் மக்கள், எதிரிகள் மீது கல் எறிவதுபோல இங்கேயும் ஆக்கிரமிப்பாளர் மீது பொதுமக்கள் கல்லறியத் தொடங்கி விட்டார்கள். இது ஆரம்பம், இனியும் பொறுக்க முடியாது, வாழ்வா அல்லது சாவா என்ற நிலைவந்தால் ஆக்கிரமிப்புப் பிரதேசங்களில் இன்று தொடரும் இந்தப் போராட்டம் மக்கள் போராட்டமாக, வகைஜன சக்தியாக உருவடையுமா என்று தந்திரத்தில் வலித்துவரும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை!

கள்ளிக் காட்டில் உள்ள வயதான புளியமரத்தலைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது, வாலகை கும்பியாயப் பசுபசுவென்று பரவி, கால்பிணை தன்கற்பகை காப்பது போல் தன்பசுசை நிறம் காத்து நிற்கும் மரம் என்று ஆசிரியர் குறிப்பிடும் கின்றார். அந்த மரத்தையாரோ வெட்ட முயற்சி செய்து போது; இது பஞ்சாயத்துக் குப்பாத்தியப்பட்டமரம். எவனும் விக் கும்பியாது. எவனும் வெட்ட முடியாது. ரோடல் போறவன் எல்லாம் ரோட்ட விக் கும்பியுமா? இது என்னப் பா நியாயம்? என்று ஒரு பாத்திரத்தின் மீலம் ஆசிரியர் தட்டிக் கேட்கின்றார்.

தமிழ் மண்ணில் இன்று ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் தங்கள் பாதுகாப்பிற்காக அங்கே உள்ள தரூவோர மரங்களை எல்லாம் வெட்டி வீழ்த்திக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். குறிப்பாக 'கற்பகவிரூட்சம்' என்று தமிழ் மக்களால் பாதுகாக்கப்பட்ட பனமரங்களும், ஏழ்மையில் வாடும் குடும்பங்களும் வருவாய்தரும் தன்னைய மரங்களும் தறிக் கப்பட்டு ஆக்கிரமிப்பாளர்களின் பாதுகாப்பிற்காக குப்பாதுகாப்புகாகப் பாவிக்கப்படுவதையார்தட்டிக் கேட்பது? அப்படித் தட்டிக் கேட்டாலும் சமாதானகாலத்திலும் துப்பாக்கிதானே அதற்குப் பதில் சொல்கிறது!

ஊர்ச் சாராயம் காச்சுவதற்கு கடுக்கா, நவச்சாரக் கட்டி, வாழப்பழத்தொலி, பரேச்சம் பழம், பட்டேரிசெல்லு. தீப்பெட்டி, பொத்தகங்கள், மனுச எலும்பு எல்லாம் போட்டுக் காய்ச்சுவனெடும் என்று ஒரு கதாபாத்திரத்திண்படாகச் சொல்லும் போதுகொஞ்சம் அதிர்ச்சியாக இருக்கிறது. ஆட்டுக்கால் சப்பி என்று களேவிப்பட்டிருக்கிறேன், ஆனால் மனித எலும்பு போட்டுச் சாராயம் காய்ச்சுவதை இப்போதான் களேவிப்புகிறேன். ஆக்கிரமிப்புகாரரின் பிடியில் சிக்கி இருக்கும் தமிழ் மண்ணின் சில பகுதிகளில், பனமரத்தில் இருந்து பதனீர் எடுத்து கரப்பட்டியும், பனங்கல்கண்டும் காச்சிய சில இடங்களில், அதற்குப் பதிலாக இன்று நாரக் கத்தாளை, பல்லி, அறணை, ஓணான், கரப்பொத்தான் போன்ற பலவற்றையும் போட்டுக் களேச்சாராயம் காய்ச்சி, அதை அப்பாவி இளைஞர்களும் குக்கொடுத்து, அடுத்த தலைமுறையிலும் எங்கள் தமிழ் இனம் எழுந்து நிற்க முடியாமல் ஊரையே ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் கெடுப்பதாகக் களேவி!

(தொடரும்)

kuruaravinthan@hotmail.com